

Udpantning vel nok i de fleste Tilfælde kommer tilbage med den Paategning: „Forgæves Udpantning“. I mangfoldige Tilfælde er der sikkert ikke noget at foretage Udpantning i; men det er vellige saa afgjort, at Embedsmændene heller ikke gør sig megen Ulejlighed for at søge at inddrive Beløbene, naar det ikke kan foregaa ret hurtigt. Jeg kan paapege et bestemt Eksempel, hvor en Mand, der blev udpantet for Skattebeløb, tilbød Pantefogeden at afdrage dette Beløb med 30 Kr. ad Gangen, men denne svarede: Nej, alle Pengene paa Bordet eller ogsaa ingenting! Resultatet blev da dette, at da den paagældende ikke kunde betale det hele paa een Gang, fik man ikke noget, og saa kom Udpantningsbegæringen tilbage med Paategningen: „Forgæves Udpantning“. Det er kun et enkelt Tilfælde, men det kunde suppleres med mange.

Derfor vil jeg gerne sige den højtærede Justitsminister og Udvalget Tak for de to Ændringsforslag, der her er stillet under Nr. 23 og 24, Nr. 23, hvorved Tiden for Udpantningsrettens Bevarelse forøges, og Nr. 24, hvorved det overlades Kommunen selv at ansætte en af sine Embedsmænd som Pantefoged. Nu er det saaledes, at til Udpantning af Beløb under 100 Kr. kan Politimesteren beskikke en kommunal Embedsmand, men han er ikke pligtig at gøre det, og Resultatet er da, at det i mangfoldige Kommuner fremdeles er Politiet, der foretager Udpantningen. Jeg tror, at Vedtagelsen af disse Ændringsforslag i nogen Grad vil forbedre Forholdene, idet jeg tror, Kommunerne herefter indbyrdes vil være mere interesserede i at faa gennemført Udpantningen paa den rigtige Maade. Men jeg tror ikke, det vil være tilstrækkeligt, jeg tror, mange Dommere fremdeles vil stille sig ret uvilligt med Hensyn til hele dette Spørgsmaal. Jeg forstaa det saaledes, at Dommerne fremdeles skal godkende Fordringen om Udpantning, og det er ikke saa sjældent, naar f. Eks. en Købstad paa Sjælland sender en Udpantningsbegæring til en Dommer i Jylland, fordi den Mand, hos hvem Udpantningen skal foregaa, bor i Nærheden af den By, hvor den paagældende Dommer bor, at Dommeren da returnerer Udpantningsbegæringen, og hvis der ikke er to Eksemplarer, saa siger han tillige, at der skal være to; naar de to saa sendes, kommer de tilbage med den Bemærkning, at Beløbet er godkendt til Udpantning, hvorefter Kommunen selv kan sende Udpantningsbegæringen over til Pantefogeden, Sognefogeden eller Politimesteren, hvem det nu maatte være. Det er et

Omsvøb, som er ganske utilbørligt, idet man bør erindre, at det drejer sig ikke alene om kommunale, men ogsaa om Statsskatter. Jeg vil derfor meget gerne henstille til den højtærede Justitsminister at have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold og bidrage sit til, at Udpantnings-sagerne kommer ind i den bedst mulige Gænge.

Pürschel: Det er menneskeligt, saa uhyre forstaaeligt, at saavel den højtærede Justitsminister som den ærede Ordfører (Kirk) søgte at bibringe dette høje Ting det Indtryk, at Uenigheden mellem dem i Virkeligheden var uhyre ringe, medens Uenigheden mellem den højtærede Justitsminister og Mindretallet naturligvis var meget stor. Den højtærede Ordfører var navnlig betænkelig, sagde han i en vis Forbindelse, ved den Begrundelse, som Mindretallet havde givet af sine Ændringsforslag: der stak Hestefoden frem — ja, det Udtryk brugte den ærede Ordfører ikke, men han kunde have brugt det, det vilde have ramt hans Tanke. Men denne Hestefod fandt den ærede Ordfører jo, da han kom lidt længere frem, ogsaa i selve Justitsministerens Motiver. Og enten er der altsaa en Kløft mellem det ærede Medlem og den højtærede Justitsminister, og saa er den ogsaa mellem det ærede Medlem og Mindretallet, eller ogsaa er der ingen Kløft. Det er naturligvis rigtigt — det sagde jeg allerede ved første Behandling —, at man kan stemme for Lovforslagets § 3 om Begrænsningen af den Kreds af Personer, der kan faa Adgang, naar Offentligheden er udelukket, uden derfor at være nogen Tilhænger af Begrænsningen af Offentlighedsprincippet. Det kan man gøre, naar man nemlig ikke tænker Sagen til Bunds. Men i det Øjeblik man tænker Sagen til Bunds, maa man ganske vist ud fra Justitsministerens Motiver og ud fra det, som vi har gjort os til Talsmænd for, være en Tilhænger af, at Offentligheden i Retsplejen i visse Tilfælde begrænses.

Det har forbavset mig ganske overordentligt at høre det ærede Medlem Hr. Kirk gøre et Forsøg paa at benægte, at Offentlighed i Retsplejen er indført som et Værn for den sigtede. Jeg tror ikke, det ærede Medlem vil kunne fastholde dette. Der er ingen Tvivl om, at Anken mod den gamle Retspleje var den, at man sagde: Der sidder de i disse lukkede Kamre og forhører den uheldige sigtede, og Offentligheden maa intet faa at vide om, hvad der sker. Hvem var det, som man